5. Záver

V závere tejto práce by som rada uviedla niekoľko dôvodov, prečo sa DEA stala vo svete jednou z najpoužívanejších metód a našla využitie práve v manažmente. Jednotlivé modely uvedené v kapitole 2 poskytujú veľkú možnosť výberu.

CCR model meria relatívnu technickú efektívnosť, identifikuje zdroje a určí miery neefektívnosti pri konštantných výnosoch z rozsahu. BCC model rozlišuje medzi technickou neefektívnosťou a neefektívnosťou z rozsahu. Identifikuje aký typ výnosov z rozsahu je možný pre ohodnocovanú jednotku a pri variabilných výnosoch z rozsahu odhadne mieru technickej efektívnosti. Modely teda môžu byť zamerané na rastúce, klesajúce alebo konštantné výnosy z rozsahu a to aj pre viacvýstupovú situáciu. Ďalej DEA určí hranicu efektívnosti, ktorá môže byť po častiach lineárna, po častiach log-lineárna alebo po častiach Cobb-Douglasova, opäť so zovšeobecnením na viacvstupovú, viacvýstupovú situáciu. Pri dosahovaní efektívnosti sú modely zamerané buď na zníženie vstupov alebo na zvýšenie výstupov. Ako už bolo povedané, každej neefektívnej jednotke modely priradia projekciu, ktorou sa táto jednotka stáva efektívnou. Poloha projektovaného bodu závisí od orientácie a od typu výnosov z rozsahu, teda od vybraného DEA modelu.

Praktickú analýzu som previedla v štyroch variantách. Pre variabilné aj konštantné výnosy z rozsahu a pri oboch typoch so zameraním na zníženie vstupov alebo na zvýšenie výstupov. Cieľom bolo ukázať, aké možnosti poskytuje DEA, aké rôzne spôsoby na dosiahnutie efektívnosti existujú. Do analýzy efektívnosti bolo zahrnutých 23 bánk rôznej veľkosti a rôzneho "veku". Výsledky DEA však ukázali, že

veľké (nad 40 obchodných miest), ako aj malé (menej ako 2 obchodné miesta) banky vykazujú pri variabilných výnosoch z rozsahu 100%-nú efektívnosť. Obmedzený prístup k informáciám , ako aj nízky počet subjektov podrobujúcich sa analýze však znižuje jej vypovedaciu schopnosť. Preto by som nebola rada, keby sa táto práca chápala ako vyzdvihovanie resp. odsudzovanie niektorých bánk, alebo aby sa z prevedenej analýzy vyvodzovali ďalekosiahle dôsledky.

Hlavným cieľom diplomovej práce bolo zahrnúť do merania efektívnosti preferencie, t.j. rozšíriť analýzu o Value efficiency analysis. Táto metóda bola vyvinutá HALMEM et.al. v roku 1997, ale v literatúre bolo zatiaľ uvedených len veľmi málo praktických použití. Ako som už spomínala v kapitole 4, z dôvodu nedokonalej práce softwaru, nemožno o výsledkoch tejto analýzy prehlásiť, že sa zhodujú s originálnou myšlienkou VEA. Myslím si však, že aj takáto analýza môže mať pre rozhodovateľa svoje výhody. Samozrejme by bolo možné výsledky mojej analýzy overiť, a preto nechávam otvorený problém naprogramovania simplexovej metódy, ktorá by originálne VEA modely zvládla bez ďalších podmienok.